

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Dies Primus. De vocatione ad Statum Religiosum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

DIES PRIMUS.*Devocatione ad Statum Religiosum.***MEDITATIO PRIMA****PUNCTUM PRIMUM.**

Primò omnium immergete in abyssi Dei bonitatem, quæ te ab hujus mundi miserijs eruit, quibus non secus ac cula innatabas, evidenti submerfionis culo exposita. Portum jam confectum ubi secura & absque molestia degas. cula eras in ravidissimi lupi faucibus detentus & ecce! associata es novem illis & viginti ovibus in deserto, hoc est, restituta societatem Angelorum.

Considera, vocationem ad statum religiosum nihil esse aliud, quàm secessum in locum animæ ex infelici statu in locum felicitate exuberantem descendentis. Mundum istum congruentiùs assimila quam regno cuiuspiam pleno iniquitate quo invidia regnat, sævit crudelitas, imperat, ambitio dominatur, vitia cum magnâ pace perfruuntur? ut optime

Osea. 4. dixeris illud Oseæ: Non est veritas, non est misericordia, non est scientia Dei in terra.

leditum, & mendacium, & homicidium, & furum, & adulterium inundaverunt, & sanguis sanguinem tetigit.

In Mundo semper peccata peccatis cumulantur; in Religione virtutes exuberant & charitas regnat, imperat amor, humilitas commendat, puritas dominatur, omnia quam ordinatissime fluunt. Quid est saeculum istud? nisi volubilis rota omnia commovens, atterens, consumens, in quo nihil est stabile, diuturnum nihil. *Quid miserabilis Mundo, dicebat S. Gregorius Papa, cujus fructus ruina est? Ad hoc crescit ut cadat; ad hoc cadit ut germinet; ad hoc germinat ut, quacunq[ue] germinaverit, cladibus consumat.* Religio contra columna quaedam est stabilis & firma, cujus fructus perseverentia & virtutum robor, ubi anima crescit, ut semper magis magisque augeatur, ubi germinat, ut semper pulchros flores dulcioresque fructus proferat.

Considera nunc, O Anima, quantum beneficium Deus tibi contulerit, dum te ad Religionem vocavit & ab inimico hoc Mundo eripuit.

AFFECTUS.

Cognosco, O Deus meus, beneficium in mea vocatione collatum; grates tibi
N 2 infini-

infinitas, O bonitas immensa. Unde
 sellulo mihi tam ingens amor, O mi Deo
 inter tot animarum myriades me abieci-
 mam peccatricem selegeris, & ne perire
 securum Religionis portum, statumque
 tranquillum, tamve felicem collocar-
 ubi maxima facilitate & dulcedine ad
 riosum tuum regnum pervenire possim.
 Ah! quam mihi nunc displicet, tanto
 ficio non respondisse. Aperi, O mihi
 aperi oculos mentis meæ, ut videam & pro-
 ctè æstimem tam immensum beneficium
 quod sanè inter omnia, quæ animæ con-
 potes, est maximum. Da, inquam,
 Jesu! ut statum meum perfectè agnoscam
 tibi in vera cordis simplicitate servare
 leam.

Fructus & proposita.

Certum est, Anima devota, domi-
 cationis ad statum religiosum transire
 omnibus esse sublimius, dum
 Deus animam ad religionem vocat, in
 cissimum statum reponit, cujus admi-
 perfacile in virtutibus & perfectione pro-
 diatur. Certò teneas, quòd liberatum
 à Mundo non sit aliud, quàm sublevatum
 ab omnibus impedimentis, quæ in via
 ctionis possunt occurrere, inter quæ

fimo numeraveris affectus terrenos à divina contemplatione nimium quantum avocantes, qui tamen ipsi per vocationem ad statum religiosum adeò tolluntur, ut non nisi à longè animum perturbare valeant. An non vides, quantis periculis Mundus scateat? Audi S. Augustinum disertissimum & expertum in hac materia Oratorem: *Plena sunt omnia, periculis, plena laqueis; incitant cupiditates, post insidiantur illecebra, blandiuntur lucra, damna deterrent; Amara sunt obloquentium lingua, nec semper veracia sunt ora laudantium. Inde servit odium, hinc decipit mendax officium, ut facilius sit vitare discordem, quam declinare fallacem.* Non invenies, Anima devota, vel unicum statum sæcularem, qui non sit plenus innumerabilibus periculis, deceptionibus, doloribus, miserijs; omnia negotia millenis laqueis sunt circumvallata, ut adeò vel obiter consideranti pateat, à quantis periculis amantissimus Deus tuus te liberaverit, Resolvere igitur in immensas laudes, benedic sanctissimam Dei dispositionem, grates age pro tanto beneficio, & propone, tantæ vocationi pro posse respondere.

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera, Anima religiosa, donum vocationis esse certum & infallibile donum

N 3

num

num Dei, quia vocatio ad Religionem
 à Deo provenit. B. Laurentius Justinianus
 & Abbas Moyses apud Cassianum stru-
 tria principia internarum suggestio-
 cogitationum nostrarum, Deum, naturam
 Diabolum. Desiderium ingrediendi
 gionem non potest provenire à natura,
 hæc fugit vincula, quibus anima cum
 constringitur, & cum status Religionis
 sistat in perpetua mortificatione, contra
 que propriæ voluntatis abnegatione;
 nachus siquidem, uti Climacus annotat.

Grad. 1. perpetua nature violentia, nemo non
 partum hunc ingressus ad Religionem
 enasci à natura; nec item à Dæmone
 enim, cum sit infensissimus animarum
 nihilque cupiat nisi eorundem inter-
 non potest tam bonas inspirationes
 motus in anima excitare aut perfectionem
 dium, quod in religione viget, cordi
 primere, is enim regno Christi in-
 non ut ædificet, sed ut destruat. Unde
 bes, Anima devota, vocationis hujus
 originem non esse nisi Deum, cujus pro-
 est, animam in virtutum & perfectionis
 tam dirigere. Ut taceam, Deum ante
 mortem in funesto crucis patibulo
 lum subiisse, ut animarum saluti provi-
 quas, dum videt adeò deperditas &
 suæ immemores, ad religionem vocat

tanqu
 vitia,
 ritu &
 Co
 virtuo
 tum &
 que ad
 num p
 tu hum
 gianan
 Lessio
 instin
 sunt ab
 ret per
 dore
 ad reli
 an prop
 exortu
 nem in
 O
 Religi
 scunt t
 tulam
 ingress
 causa

tanquam in Schola perfectionis dedisceret
vicia, edoceret virtutes, proficeret in Spi-
ritu & sanctitate, quæ ut penitiùs capias.

Confidera, de fide esse, omnes motus
virtuosos, omnes affectus internos ad spiri-
tum & ad salutis acquisitionem directos, at-
que adeò ipsammet determinationem ad bo-
num promanare à divina gratia, non à spiri-
tu humano, & contrarium esse hæresin Pela-
gianam, uti docuit S. Augustinus doctrina à
Lessio citata, quoscunque ergo impulsus &
instinctus ad Religionem adverterimus, non
sunt ab alio, quàm à Deo, cùm is solus inspi-
ret perfectionem, confirmante id ipsum Do-
ctore Angelico Thoma Aquinate: *illi, qui
ad religionem accedit, non potest esse dubium,
an propositum de ingressu religionis in ejus corde
exortum sit à Spiritu Dei, cujus est ducere homi-
nem in terram rectam.*

*De sta-
tu vita
relig. q.
5. n. 56.
22. q. 10
ult. ar.
ult. ad.*

AFFECTUS.

O Anima mea, quàm Deo tuo pro voca-
tionis beneficio es obligata! Ah!
Deus amantissime, quàm malè agunt
Religiosi illi, qui non solùm te non agno-
scent tanti boni auctorem, sed & de suo sta-
tulantur, maledicunt dies, quo sunt
ingressi, & ijs omnibus, qui ingressus eorum
causa extiterunt. Nunquam ego posthæc

N 4 tam

tam perversus ero, mi Jesu benignissime
semper te benedicam & laudabo. Con-
teor insuper & agnosco vocationem
à te omnis boni auctore promanasse,
quo totis viribus & affectu grates tibi ha-
Tu, Tu, O Deus meus! sanctas cogitationes
pectori meo instillabas, tu movisti cor meum
ad acquisitionem virtutum, tu aperuisti oculos
meos, quibus semitam ad statum tantum
invenirem. Gratias tibi, Deus meus, ago
nunc & in æternum, nunquam benedicam
hoc è meo pectore, nunquam è memoria
nunquam è cogitationibus meis evanescam.
Semper, semper pro vocatione mea te laudabo.

Pf. 33.

v. 2.

*Benedicam Dominum in omni tempore
semper laus ejus in ore meo.*

Fructus & proposita.

EX his considerationibus discas, An
religiosa, permagni æstimare
religiosum, cum sit donum Dei,
possit esse vel aliud, vel ab alio, nisi à Deo.
Habent Religiosi illi cur magnam peccati
Deo infligendam timeant, qui vocationem
suam non æstimant, imò contemnunt.
Magnum quid est & grave debitum, divina
gratiam spernere, cujus certissimus effectus
est vocatio ad Religionem. Graviter
delinquent Religiosi illi, qui nihil

cunt. Qui vocationem suam non æstimat, non æstimat salutem suam, cùm Religio sit medium infallibile eandem obtinendi. Vocatio ad religionem semper est à Deo, & dato casu, ait Doctor Angelicus, quòd Dæmon incitaret aliquem ad Religionem, si hic acquiesceret instinctui, tametsi esset à Diabolo, non tamen malè faceret, nec cuiquam periculo subjaceret. En tibi ipsiusmet S. Doctoris verba: *Detur, quòd diabolus incitet aliquem ad religionem intrandam, hoc opus bonum est, & bonis Angelis congruum. Unde non est periculum, si quis in hoc consentiat.* Sciendum porrò, ait prælibatus Sanctus, quod si vel à dæmone, vel ab hominibus ingressus ad Religionem tibi suadeatur, quâ mediante afficitur anima sectatrix Christi, hanc exteriorem suggestionem non fore efficacem, nisi interiori à Deo solidatam. *Talis suggestio efficaciam non habet, nisi interiori attrahatur à Deo.* Ex quibus habemus, inquit, S. propositum ingrediendi religionem, unde unde suggestum, semper tamen esse à Deo. Et ita Religionis propositum, à quocunque suggeratur, à Deo est. Collige ex hoc, cum quanta consolatione religiosus vivere debeat in Religione, cùm sciat & certus sit, se in statu salutis esse, atque à solo Deo vocari potuisse. Discite insuper, verè agnoscere veritatē istam, quòd nimirum graviter Deum offendat, qui de sua vocatione conqueritur. PUN-

PUNCTUM TERTIUM.

CONSIDERA, vocationem ad Religionem tam eximium donum esse, ut in mentem Sanctorum Patrum sit in excellentioribus signis prædestinationis possitque dici religiosos certam habere suæ salutis. Quod ipsum, gloriosissimum Salvatorem Religiosis pollicitum esse, legitur, cum Apostolos suos primosque (uti communiter Patres sentiunt) alloquitur, promississet eis vitam æternam dicens:

Matth. 19. *omnis, qui reliquerit domum, vel fratres, aut rores, aut Patrem, aut matrem, aut uxorem,*

aut filios, aut agros propter nomen meum con-

plum accipiet & vitam æternam possidebit. Scias O Religiose, Dei promissa fallere non posse, si tu feceris, inquit S. Chrysostomus, quod iusserit Deus, ejusque amore renuncies veris omnibus, certus esto, Deum promissis tuis non defuturum, nec causam suberitur de vita æterna dubites. Audi ipsam

Lib. de S. Doctorem. Impossibile, mentiri Deum. promisit autem ille vitam æternam istis re-

quentibus. Reliquisti tu omnia & adsequeris. Quid igitur prohibet de hujusmodi con-

promissione & esse securum?
 Considera, quàm magna debeat esse solatio Religiosorum, qui mandato Christi obediunt, dum mundanis reculis re-

tiant, securos se reddunt de vita æterna, cùm Christus in suis promissis fallere nequeat, ut adeò in die iudicij bonus Religiosus liberrimè cum pijsimo illo Scotorum Rege dicere possit: *Domine Jesu, ego feci quod iussisti, da, quod promissisti.*

AFFECTUS.

Quod majus beneficium præstare tibi potuisset Deus tuus, Anima mea, quàm per vocationem ad Religionem in numerum prædestinatorum te collocando? Iam igitur vivito de spe consequendæ salutis æternæ. Enim verò, ne intermitas sedulam te in hoc servitio exhibere; quantò enim allaboraveris, tanto beneficijs cumulaberis; Deus quippè est cui servis, qui opera tua opulentissimè vult, scit & potest remunerari, huic ergo servias, qui in suis promissis non potest falli.

Ah mi Deus! licetne ingrato mihi oculos ad te reflectere? En! miserrimam animam meam ad pedes tuos humillimè prostratam & veniam implorantem. Ah! doleo mi Deus, doleo ex toto corde & pœnitent me peccasse; doleo, quod tam tepidè hactenus tanto beneficio responderim. Emendabo in melius, quæ impudentissimè peccavi, summam posthac in tuo servitio diligentiam adhibe-

adhibebo, qua clarè tibi ostendam & obsequiosos divinae Majestatis tuæ ponam dolorem displicentiam meam.

Fructus & proposita.

Est, cur summopere moveare, Anima religiosa, dum ex his considerationibus liquido tibi constat, te hoc ipso à Deo ad Religionem vocata fueris, in merum prædestinatorum collocatam. cur in summa consolatione vitam tuam configas, salus quippe animæ pulcherrimum perfectissimum objectum est, quo anima creari potest. Recordare obligationis. Anima religiosa, quibus Deo pro tanto re es obstricta; quemadmodum enim Iulus Hebræus ex Ægypto vocatus est, ut terram promissam introduceretur, ita Religiosus à Mundo vocatus est, ut cœlestis Paradisus incola efficeretur: Populo Hebræo terram felicem promisit, Religioso terram beatam quæ est gloria æterna. Observandum est, quemadmodum non omnes Hebræis terram promissam sunt ingressi, non omnes Religiosos cœli gaudia adepti sunt. Solum illi Hebræi ingressi sunt, qui legem à Deo datam observaverant, ita etiam solum ille Religiosus Paradisum possidet, qui legem divinam & sua vota studiose

coluerit; ceteri omnes tanquam vocationis suæ contemptores in erebi flammis detrudendi. Nec hoc vel Deo, vel ejus promissis, erit admetiendum, qui enim inhiat obtinendis à Deo promissis, necesse est ut statui suo conformiter vivat. Hinc Religiosus videns se in statu tam felici & in via ad aeternam patriam collocatum, omne suum studium intendere debet, ut vitam boni religiosi vivat, suamque vocationem summè aestimet. Religio est porta cœli, ajebat B. Laurentius Justinianus, *Illius civitatis iste est Deo introitus; iste nempe est locus, de quo ait S. Jacob, verè non est hic aliud nisi domus Dei & porta cœli, per quam tamen nulli patet ingressus, quam, qui hic viriliter & perseveranter certaverit, ille enim solus coronabitur illic gloriosè, secure speret talis, post hanc peregrinationem ad illam supernam intrare Jerusalem.* Si ergo, O Religiose, gloriam desideras & bona illa aeterna, persevera in tua vocatione & esto bonus, cum non omnes absolute sed boni duntaxat religiosi salvantur.

